

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 352

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 7 mai 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
424.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	2	
425.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	2	
426.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	3	
431.	— Decret privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională.....	3	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 47 din 22 ianuarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 8 alin. (1) și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare	4-7		
		Decizia nr. 70 din 29 ianuarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (3) din Codul penal	8-10
		Decizia nr. 71 din 29 ianuarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 și ale art. 35 alin. (2) și (3) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare.....	11-14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
269.	— Hotărâre privind aprobarea sumei alocate pentru majorarea capitalului social al Societății Naționale „Casa Română de Comerț Agroalimentar UNIREA” — S.A., precum și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 933/2018 privind înființarea Societății Naționale „Casa Română de Comerț Agroalimentar UNIREA” — S.A.		15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
607.	— Ordin al ministrului tineretului și sportului privind modificarea anexei la Ordinul ministrului tineretului și sportului nr. 513/2019 pentru aprobarea Metodologiei privind organizarea taberelor studențești		16

D E C R E T E
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind eliberarea din funcție a unui judecător

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 549/2019,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Mariana Tănăsescu, judecător la Curtea de Apel Ploiești, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 6 mai 2019.
Nr. 424.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind eliberarea din funcție a unui judecător

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 551/2019,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Enikő Bányai, judecător la Tribunalul Harghita, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 6 mai 2019.
Nr. 425.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind eliberarea din funcție a unui judecător

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 550/2019,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Veronica Grozescu, judecător la Curtea de Apel Ploiești, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 6 mai 2019.
Nr. 426.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 142 din Constituția României, republicată, precum și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Elena-Simina Tănăsescu se numește în funcția de judecător la Curtea Constituțională pentru un mandat de 9 ani, începând cu data de 9 iunie 2019.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 6 mai 2019.
Nr. 431.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 47

din 22 ianuarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 8 alin. (1) și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 8 alin. (1) și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare, excepție ridicată de Panait Florea, Maria Florea, Nina Anișoara Marin, Aurelian Marin, Constantina Picătureanu, Titu Costică Patache, Sorin Lenin Ignat, Nicolae Ghioca, Gheorghe Streșină, Victoria Arhip, Gheorghe Badea, Corneliu Viorel Sonu, Ionel Dogărescu, Constantin Ene, Valter Manofu, Aurel Manofu, Florin Ciriplinschi, Costel Andone, Valeriu Fasole, Ion Tiron, Sandu Aur, Ion Stoica, Nicușor Antoniu, Vasile Varlan, Costică Barbu și Petru Brașoveanu în Dosarul nr. 18.088/3/2015 al Tribunalului Galați — Secția I civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 798D/2017.

2. La apelul nominal răspunde avocatul Ilie Drăgulin, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, pentru autorii excepției, precum și autorul excepției Florin Ciriplinschi, personal. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosar, partea Ministerul Muncii și Justiției Sociale a depus un punct de vedere prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

4. Având cuvântul, avocatul autorilor excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, deoarece, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 s-a permanentizat neacordarea indemnizației revoluționarilor. În acest sens susține că niciuna dintre ordonanțele de urgență ale Guvernului, emise după anul 2010, care au înghețat acordarea indemnizației revoluționarilor, nu a fost aprobată prin lege și nu

a avut avizul Consiliului Legislativ, neexistând nicio transparență decizională. Or, ordonanțele de urgență ale Guvernului își produc efectele sub rezerva aprobării lor prin lege. Prin urmare, aceste ordonanțe de urgență ale Guvernului sunt neconstituționale, iar efectele juridice produse de acestea sunt nule. Pe de altă parte, susține că dispozițiile criticate instituie discriminări, ceea ce este contrar art. 16 din Constituție. Totodată, susține că ordonanțele de urgență ale Guvernului care au suspendat plata indemnizației revoluționarilor nu au respectat Legea nr. 341/2004, în ceea ce privește calculul indemnizației raportat la câștigul salarial mediu brut.

5. Autorul excepției Florin Ciriplinschi solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că în jurisprudența Curții Constituționale în această materie s-au avut în vedere limitele sesizării. Însă, prin prezenta sesizare se aduce în discuție o noutate. Astfel, prin Decizia nr. 314 din 5 iunie 2014, Curtea Constituțională a reținut că măsura de suspendare a plății indemnizațiilor revoluționarilor, măsură adoptată deja pentru trei ani consecutivi, 2012, 2013 și 2014, nu poate fi repetată *sine die*, caz în care ar putea afecta proporționalitatea măsurii. Or, începând cu anul 2010, plata indemnizațiilor a fost suspendată până în prezent. De asemenea precizează că nu a primit de la Casa de pensii nicio decizie de suspendare a acestor drepturi. Referitor la calculul indemnizației, prin raportare la „câștigul salarial mediu brut”, menționează că beneficiază de o sentință civilă din 2012, definitivă, prin care este obligată Casa de pensii să calculeze indemnizația reparatorie prevăzută la art. 5 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 341/2004, prin raportare la câștigul salarial mediu brut. În final, susține că indemnizațiile revoluționarilor au fost suspendate, iar nu suprimate, timp de 8 ani. Or, în această situație se pune întrebarea dacă acest drept mai există în lege. Depune concluzii scrise în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate a „Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014, precum și a art. 8 și art. 18 din Legea nr. 283/2011, art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013”.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 770 din 28 noiembrie 2017, nr. 112 din 13 martie 2018 și nr. 151 din 27 martie 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Sentința civilă nr. 43 din 25 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 18.088/3/2015, **Tribunalul Galați — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 8 și art. 18 din**

Legea nr. 283/2011, art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/2013”. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantii Panaite Florea, Maria Florea, Nina Anișoara Marin, Aurelian Marin, Constantina Picătoreanu, Titu Costică Patache, Sorin Lenin Ignat, Nicolae Ghioca, Gheorghe Streșină, Victoria Arhip, Gheorghe Badea, Corneliu Viorel Sonu, Ionel Dogărescu, Constantin Ene, Valter Manofu, Aurel Manofu, Florin Ciriplinschi, Costel Andone, Valeriu Fasole, Ion Tiron, Sandu Aur, Ion Stoica, Nicușor Antoniu, Vasile Varlan, Costică Barbu și Petru Brașoveanu, în cadrul unei cauze având ca obiect soluționarea cererilor formulate de reclamantii, autori ai excepției de neconstituționalitate, prin care solicitau, în esență: reintroducerea în plată a indemnizațiilor prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004; obligarea părților la calcularea indemnizației reparatorii utilizând algoritmul de calcul prevăzut la art. 4 alin. (2) din Legea nr. 341/2004; restituirea, începând cu 1 ianuarie 2012, a indemnizației reparatorii neacordate conform prevederilor Legii nr. 283/2011; restituirea contribuției de asigurări sociale de stat în procent de 5,5%, începând cu data de 1 ianuarie 2012.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că, prin nefolosirea algoritmului de calcul al indemnizației reparatorii instituit de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 341/2004, au fost prejudiciați și, ca atare, dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale. Astfel, autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate îi discriminează, prin modul de calcul al indemnizațiilor stabilite de Legea nr. 341/2004, și anume prin raportarea la indemnizația aflată în plată în octombrie 2010, iar nu la câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, așa cum prevede Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2011 privind utilizarea indicatorului de referință „*câștigul salarial mediu brut*”, în actele normative din domeniul muncii și protecției sociale.

9. De asemenea, autorii excepției susțin că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 283/2011 contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece revoluționarii sunt discriminați în raport cu alte categorii de persoane cărora li s-a restituit în mod real reducerea de 15% din venit. Textele de lege criticate au fost introduse prin nesocotirea principiilor de drept stabilite prin Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. În timp ce absolut toate categoriile prevăzute de Legea nr. 118/2010 au beneficiat în mod real de restabilirea drepturilor salariale și asigurărilor sociale în raport cu nivelul avut anterior diminuării cu 25%, respectiv 15%, persoanele vizate de Legea nr. 341/2004 au beneficiat doar formal de reîntregirea venitului, deoarece, „prin neluarea în considerare a algoritmului de calcul, prevăzut la art. 4 și art. 5 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 341/2004, diminuarea cu 15% a drepturilor revoluționarilor la indemnizația reparatorie și indemnizația lunară a persistat și persistă.” Referitor la dispozițiile art. 18 din Legea nr. 283/2011, autorii susțin, în esență, că discriminarea mai operează și față de alți beneficiari ai Legii nr. 341/2004.

10. Totodată, se susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 22 alin. (1), art. 47 alin. (2) și art. 53 din Constituție, deoarece indemnizația prevăzută de Legea nr. 341/2004, indemnizație care nu se mai acordă, a constituit singura sursă de venit și a folosit la garantarea împrumuturilor obținute de la bănci.

11. În continuare, autorii excepției susțin că dispozițiile art. 18 din Legea nr. 283/2011 încalcă prevederile Constituției, referitoare la condițiile în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți. Astfel, referitor la proporționalitatea măsurii în raport cu situația care a determinat-o, se consideră că nu există nicio justificare pentru neacordarea unor drepturi.

12. În final, se susține că viciile de neconstituționalitate s-au păstrat și prin reglementarea celorlalte norme criticate, prin care s-a prelungit soluția neacordării indemnizației prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 și, de asemenea, s-au

plafonat celelalte indemnizații prevăzute de Legea nr. 341/2004, fără a se utiliza algoritmul de calcul prevăzut de lege. Or, prin Decizia nr. 314 din 5 iunie 2014, paragraful 23, Curtea Constituțională a reținut că măsura de suspendare repetată a acestor drepturi, pentru mai mulți ani la rând, ar putea afecta caracterul previzibil al normelor de lege, creând incertitudine cu privire la existența acestor drepturi.

13. **Tribunalul Galați — Secția I civilă** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Guvernul** consideră, în esență, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care se redau o parte dintre considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 1.576 din 7 decembrie 2011 și nr. 88 din 28 februarie 2013.

16. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere, astfel cum a fost reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 482 din 23 septembrie 2014, nr. 555 din 15 octombrie 2014 și nr. 10 din 16 ianuarie 2014.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției prezentei la ședința publică, punctul de vedere depus la dosar de Ministerul Muncii și Justiției Sociale, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în actul de sesizare, îl constituie prevederile art. 8 și art. 18 din Legea nr. 283/2011, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 și art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013. În realitate, din susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate reiese că aceștia critică următoarele dispoziții:

— Art. II art. 8 alin. (1) și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, introduse prin Legea nr. 283/2011 de aprobare a acesteia, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011, cu următorul conținut: „*Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează: [...]*”

Art. 8. — (1) *În anul 2012, cuantumurile drepturilor prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. a), b) și d), alin. (4), art. 13 lit. b) și c) și la art. 14 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2011.*

[...]

Art. 18

În anul 2012, indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut

de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se acordă.”;

— Art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012, cu următorul conținut: „Prevederile art. 15, 18, 19 și 20 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.”;

— Art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 30 august 2013, cu următorul conținut: „Prevederile art. 18 și 19 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, se aplică în mod corespunzător și în anul 2014.”

20. Curtea reține că, ulterior sesizării sale, dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 și ale art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, au fost abrogate prin art. 44 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Astfel, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile criticate își produc în continuare efectele juridice, deoarece obiectul principal al cauzei în cadrul căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate îl reprezintă solicitarea de reintroducere în plată, începând cu 1 ianuarie 2012, a indemnizației prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004.

21. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 47 privind nivelul de trai și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

22. Înainte de a proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține — referitor la concluziile scrise depuse la dosar de către autorul excepției Florin Ciriplinschi, prin care critică și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014, și referitor la susținerile avocatului autorilor privind neconstituționalitatea tuturor ordonanțelor emise de Guvern, prin care s-a permanentizat neacordarea indemnizației revoluționarilor — că acestea nu pot fi primite. Astfel, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale și în conformitate cu art. 29 din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a Curții îl reprezintă încheierea instanței judecătorești, iar litigiul constituțional se desfășoară numai în limitele determinate prin încheierea de sesizare, fără ca acestea să poată fi modificate de vreuna dintre părți. Prin urmare, nu poate fi primită cererea prin care se modifică și se completează excepția de neconstituționalitate, ulterior încheierii de sesizare, direct în fața Curții Constituționale (a se vedea în același sens, de exemplu, Decizia nr. 1.054 din 11 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 31 ianuarie

2013). Așa fiind, Curtea se va pronunța asupra excepției de neconstituționalitate, astfel cum aceasta a fost formulată în fața instanței de judecată.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor criticate, prin Decizia nr. 770 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 20 februarie 2018, sau prin Decizia nr. 151 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 16 iulie 2018, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a acestora.

24. Prin Decizia nr. 151 din 27 martie 2018, paragrafele 25—31, Curtea a observat că autorii excepției critică, în esență, pe de-o parte, dispozițiile potrivit cărora, între anii 2012 și 2014, nu s-au acordat indemnizațiile reparatorii prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, iar, pe de altă parte, critică dispozițiile potrivit cărora celelalte indemnizații, prevăzute de aceeași lege, s-au plafonat la nivelul lunii decembrie 2011. Totodată, este de observat că, potrivit art. 14 lit. d) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, începând cu luna iulie 2010, indemnizațiile prevăzute de Legea nr. 341/2004 s-au redus cu 15%. Ulterior, prin art. 10 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, începând cu 1 ianuarie 2011, aceste indemnizații s-au majorat cu 15% față de luna octombrie 2010, iar, prin art. 3 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 19/2012, începând cu luna iunie 2012, cuantumul acestora s-a majorat cu 2,3% față de cuantumul aflat în plată în luna mai 2012, fără a depăși nivelul în vigoare în luna iunie 2010.

25. Cu privire la dispozițiile art. II art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, spre exemplu, prin Decizia nr. 482 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 20 noiembrie 2014, prin Decizia nr. 419 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 3 august 2015, Decizia nr. 508 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 14 august 2015, sau Decizia nr. 770 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 20 februarie 2018, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a acestora.

26. Prin Decizia nr. 482 din 23 septembrie 2014, paragraful 23, Curtea a reținut că autorii excepției se referă la indemnizația prevăzută de art. 5 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 341/2004, și anume la indemnizația lunară acordată la pensia pentru limită de vârstă, indemnizație care se acordă pe lângă indemnizația reparatorie lunară prevăzută de art. 4 alin. (4) — a cărei plată nu se acordă. Textul de lege criticat — art. II art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, introdus prin Legea nr. 283/2011 — stabilea că, în anul 2012, aceste indemnizații se mențineau la același nivel cu cel din luna decembrie 2011, autorii excepției fiind nemulțumiți de modul de calcul al acestora, și anume de raportarea la indemnizația aflată în plată în decembrie 2011, iar nu la câștigul salarial mediu brut, utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, așa cum prevedea Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2011 privind utilizarea indicatorului de referință câștigul salarial mediu brut în actele normative din domeniul muncii și protecției sociale. Curtea a reținut că, în această materie, Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat Decizia nr. 22 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 16 decembrie 2013, prin care a admis recursurile în interesul legii declarate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Avocatul Poporului, și a stabilit — în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (4) și art. 5 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 — că indemnizațiile lunare reparatorii și indemnizațiile lunare prevăzute de Legea nr. 341/2004 se calculează, în anul 2011, prin aplicarea coeficientului de 15% asupra cuantumului indemnizației aflat în plată în luna octombrie 2010.

27. Curtea nu a reținut nici încălcarea art. 16 din Constituție, privind egalitatea în fața legii, reținând că nu există discriminare între beneficiarii Legii nr. 341/2004 și „celelalte categorii sociale, plătite din bugetul asigurărilor sociale de stat”, deoarece aceștia nu se află în situații juridice similare. Aceste indemnizații au un caracter reparatoriu, iar legiuitorul are deplina competență de a stabili condițiile și criteriile de acordare, în temeiul art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală.

28. Curtea a reținut că prevederile art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică din Constituție nu au incidență în cauzele având un obiect similar prezentei cauze, întrucât conținutul normativ al dispozițiilor criticate nu se referă la protecția și apărarea acestor valori constituționale.

29. Referitor la pretinsa încălcare a art. 47 din Constituție, privind nivelul de trai, Curtea a observat că prevederile legale criticate nu pot fi privite ca aducând atingere dreptului constituțional la un nivel de trai decent, prin diminuarea unei măsuri de asistență socială — astfel cum califică autorii indemnizația, ci mai degrabă ca instituind un set de măsuri de adaptare la condițiile economico-sociale existente. Legiuitorul este chemat să instituie un ansamblu de măsuri prin care statul să asigure protejarea și îmbunătățirea calității vieții cetățenilor, atât prin reglementarea unor drepturi fundamentale, precum dreptul la securitate socială, dreptul la muncă — condiție principală pentru un trai decent —, dreptul la o salarizare echitabilă, dreptul la protecția sănătății și altele asemenea, cât și prin drepturi care nu au o consacrare constituțională și care tind către același obiectiv. În același spirit, Constituția consacră, în art. 1 alin. (3), caracterul de stat social al României, obligând statul, prin dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. f), să creeze condițiile necesare pentru creșterea calității vieții, iar prin art. 41 alin. (2) și art. 47 alin. (2) prevede dreptul salariaților, respectiv al cetățenilor, și la alte măsuri de protecție socială și de asistență socială decât cele nominalizate expres în Legea fundamentală, măsuri stabilite prin lege. Caracteristic tuturor acestor drepturi ale cetățenilor și obligații corelative ale statului este faptul că, în măsura în care nu sunt nominalizate expres de Constituție, legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații ale statului consacrate deopotrivă la nivel constituțional, care sunt măsurile prin care va asigura cetățenilor un nivel de trai decent și să stabilească condițiile și limitele acordării lor (a se vedea în acest sens

Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012).

30. În ceea ce privește dispozițiile de lege criticate, ce vizează limitarea ori chiar neacordarea în anul 2012 a unor drepturi care nu sunt consacrate la nivel constituțional, neavând în consecință un caracter fundamental, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, precitată, că dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt incidente, acestea având în vedere doar restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale. Totodată, Curtea a constatat că, deși temeiul moral al acordării acestor beneficii, izvorât din sentimentul de recunoștință pentru cei care, prin jertfa și contribuția proprie, au condus la căderea regimului comunist și la instaurarea democrației, este incontestabil, acesta nu constituie totuși, potrivit Constituției, o obligație de reglementare a statului în acest sens, neputându-se vorbi astfel de existența unui drept fundamental la obținerea unor indemnizații în virtutea calității de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite în cadrul Revoluției Române din Decembrie 1989.

31. La paragraful 36 al Deciziei nr. 151 din 27 martie 2018, Curtea a reținut că, prin Decizia nr. 314 din 5 iunie 2014, a precizat că măsura suspendării anuale a plății drepturilor prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, măsură adoptată deja pentru trei ani consecutivi, 2012, 2013 și 2014, nu poate fi repetată *sine die*, caz în care ar putea afecta proporționalitatea acesteia. Totodată, Curtea a reținut că, începând cu luna ianuarie 2015, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014 și Ordonanței Guvernului nr. 1/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 19 ianuarie 2015, s-au modificat prevederile art. 3 și art. 4 din Legea nr. 341/2004, care stabileau categoriile de titluri ce se pot acorda luptătorilor pentru victoria Revoluției din Decembrie 1989 și drepturile corespondente deținerii acestor titluri (introducându-se un nou titlu, Luptător cu Rol Determinant), iar noul conținut normativ al art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 prevede acordarea unei indemnizații de grațitudine lunară, începând cu anul 2015 (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 173 din 19 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 22 mai 2015, paragraful 27).

32. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Panaite Florea, Maria Florea, Nina Anișoara Marin, Aurelian Marin, Constantina Picătureanu, Titu Costică Patache, Sorin Lenin Ignat, Nicolae Ghioca, Gheorghe Streșină, Victoria Arhip, Gheorghe Badea, Corneliu Viorel Sonu, Ionel Dogărescu, Constantin Ene, Valter Manofu, Aurel Manofu, Florin Ciriplinschi, Costel Andone, Valeriu Fasole, Ion Tiron, Sandu Aur, Ion Stoica, Nicușor Antoniu, Vasile Varlan, Costică Barbu și Petru Brașoveanu în Dosarul nr. 18.088/3/2015 al Tribunalului Galați — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. II art. 8 alin. (1) și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Galați — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 ianuarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 70

din 29 ianuarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (3) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de Judecătoria Timișoara — Secția penală, din oficiu, și de Traian Bogdan Lastoviețchi în Dosarul nr. 32.001/325/2017 al Judecătoriei Timișoara — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.111D/2018.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se arată că legiuitorul are atribuția exclusivă de a stabili pedeapsa aplicabilă și modalitatea în care ea poate fi individualizată, în ipoteza reglementată prin textul criticat, iar faptul că acesta prevede executarea pedepsei rezultante nu este de natură a încălca independența judecătorului, întrucât acesta din urmă, în limitele generale stabilite de legiuitor, are posibilitatea de a proceda la individualizarea sancțiunilor penale în cauzele respective. Se arată că, de altfel, posibilitatea revocării este incidentă și în cazul dispunerii altor forme de individualizare a pedepselor, spre exemplu, în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 32.001/325/2017, **Judecătoria Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (3) din Codul penal**, excepție ridicată de Judecătoria Timișoara — Secția penală, din oficiu, și de inculpatul Traian Bogdan Lastoviețchi într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției acestuia din urmă sub aspectul săvârșirii infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, prevăzută la art. 336 alin. (1) din Codul penal.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că textul criticat este neconstituțional, întrucât, în ipoteza juridică reglementată, îl obligă pe judecător să revoce amânarea aplicării pedepsei și, după stabilirea noii pedepse, conform

regulilor specifice concursului de infracțiuni, să dispună executarea acesteia din urmă. Se arată că, în aceste condiții, judecătorului îi este limitată posibilitatea de a individualiza pedeapsa, respectiv posibilitatea de a opta pentru renunțarea la aplicarea pedepsei sau pentru amânarea aplicării pedepsei, indiferent de gravitatea celei de-a doua fapte, de împrejurările în care aceasta a fost săvârșită și de circumstanțele personale ale inculpatului. Se susține că această limitare poate conduce la soluții inechitabile față de anumiți inculpați, contravenind finalității legii penale. Se arată că singura individualizare pe care judecătorul o poate face, în condițiile analizate, constă în stabilirea pedepsei cu închisoarea pentru infracțiunea săvârșită în termenul de încercare, între limitele speciale, urmată de eventuale reduceri ale acestor limite în cazul în care ar exista circumstanțe atenuante legale sau judiciare. Se arată că faptele de natură penală sunt săvârșite de persoane cu caractere diferite, cu grad de educație diferit, cu inteligență diferită, cu constituții fizice diferite, în circumstanțe de fapt diferite, aspecte care sporesc sau reduc pericolul concret al faptelor săvârșite. Se susține că, pentru aceste motive, o persoană față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei și care săvârșește o infracțiune mai puțin gravă în termenul de încercare este neîndreptățită în raport cu o alta care comite o singură infracțiune și care poate beneficia de amânarea aplicării pedepsei. De asemenea se arată că, prin Decizia nr. 24 din 19 septembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în soluționarea unui recurs în interesul legii, a stabilit că în ipoteza săvârșirii unei noi infracțiuni intenționate în termenul de supraveghere al amânării aplicării unei pedepse, atât pronunțarea soluției de condamnare pentru noua infracțiune, cât și revocarea amânării aplicării pedepsei anterioare sunt obligatorii. Prin raportare la soluția anterior menționată se susține că textul criticat face imposibilă menținerea amânării pedepsei stabilite anterior printr-o hotărâre definitivă, în cazul în care pedeapsa principală aplicată pentru infracțiunea săvârșită pe parcursul termenului de supraveghere este amenda, cu consecința obligării instanței la revocarea amânării aplicării pedepsei și la dispunerea executării pedepsei stabilite anterior. Se arată că această soluție juridică creează discriminare între persoanele în privința cărora s-a dispus amânarea aplicării pedepsei și persoanele condamnate la pedeapsa închisorii cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, întrucât, în cazul celor din urmă, executarea pedepsei aplicate anterior se dispune doar dacă pentru infracțiunea săvârșită pe parcursul termenului de supraveghere s-a pronunțat o condamnare la pedeapsa închisorii. Se conchide că textul criticat încălcă principiul egalității în drepturi.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 88 alin. (3) din Codul penal, care au următorul cuprins: *„Dacă după amânarea aplicării pedepsei persoana supravegheată a săvârșit o nouă infracțiune, cu intenție sau intenție depășită, descoperită în termenul de supraveghere, pentru care s-a pronunțat o condamnare chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă amânarea și dispune aplicarea și executarea pedepsei. Pedepsa aplicată ca urmare a revocării amânării și pedeapsa pentru noua infracțiune se calculează conform dispozițiilor privitoare la concursul de infracțiuni.”*

10. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 124 alin. (3) privind îndeplinirea justiției.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că amânarea aplicării pedepsei este o formă de individualizare a pedepsei și, totodată, o prerogativă acordată instanței de judecată de a stabili o pedeapsă penală pentru o persoană vinovată de comiterea unei infracțiuni și de a amâna aplicarea acesteia, dând astfel posibilitatea ca pedeapsa în cauză să nu fie, în mod provizoriu, executată, iar, în condițiile stabilite de lege, să nu se mai execute cu caracter definitiv. Cu toate că presupune neexecutarea, provizorie, a unei pedepse penale stabilite, instituția amânării aplicării pedepsei se caracterizează printr-o anumită gravitate, dată de obligațiile ce îi sunt impuse persoanei condamnate, pentru perioada supravegherii. Practic, din punctul de vedere al gravității, amânarea aplicării pedepsei se situează între renunțarea la aplicarea pedepsei și suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

12. Cu toate acestea, amânarea aplicării pedepsei se dispune în anumite condiții, expres prevăzute la art. 83 alin. (1) din Codul penal, care denotă un pericol social redus al faptelor săvârșite, respectiv: dacă pedeapsa stabilită, inclusiv în cazul concursului de infracțiuni, este amenda sau închisoarea de cel mult 2 ani; dacă infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 42 lit. a) și b) din Codul penal sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare; dacă infractorul și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității; dacă, în raport cu persoana infractorului, cu conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, cu eforturile depuse de acesta pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii, precum și cu posibilitățile sale de îndreptare, instanța apreciază că aplicarea imediată a unei pedepse nu este necesară, dar se impune supravegherea conduitei sale pentru o perioadă determinată. Totodată, conform art. 83 alin. (2) din Codul penal, nu se poate dispune amânarea aplicării pedepsei dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este de 7 ani sau mai mare sau dacă infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a

încercat zădărnicierea aflării adevărului ori a identificării și tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanților.

13. Potrivit art. 84 alin. (1) din Codul penal, în cazul amânării aplicării pedepsei, termenul de supraveghere este de 2 ani și se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei.

14. În aceste condiții, art. 88 din Codul penal reglementează următoarele trei ipoteze în care amânarea aplicării pedepsei este revocată, respectiv: dacă pe parcursul termenului de supraveghere persoana supravegheată, cu rea-credință, nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse; dacă până la expirarea termenului de supraveghere, persoana supravegheată nu îndeplinește integral obligațiile civile stabilite prin hotărâre, afară de cazul când persoana dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească; dacă, după amânarea aplicării pedepsei, persoana supravegheată a săvârșit o nouă infracțiune, cu intenție sau intenție depășită, descoperită în termenul de supraveghere, pentru care s-a pronunțat o condamnare chiar după expirarea acestui termen.

15. Dintre acestea, autorul prezentei excepții de neconstituționalitate se referă la ipoteza săvârșirii de către persoana supravegheată, cu intenție sau cu intenție depășită, a unei noi infracțiuni, descoperită în termenul de supraveghere, criticând soluția juridică a obligării instanței de judecată la revocarea amânării pedepsei și la dispunerea aplicării și executării unei noi pedepse, stabilite conform prevederilor legale referitoare la concursul de infracțiuni.

16. Într-adevăr, nu doar în ipoteza juridică arătată de autorul excepției, ci în toate cele trei situații prevăzute la art. 88 alin. (1)—(3) din Codul penal, revocarea amânării pedepsei și dispunerea unei pedepse penale care să fie executată de către persoana condamnată sunt imperative pentru instanța de judecată, aceasta neputând să aleagă o altă formă de individualizare dintre cele reglementate la art. 80—106 din Codul penal.

17. Această manieră de reglementare a regimului juridic al pedepselor penale este determinată de caracterul excepțional al instituției amânării aplicării pedepsei (ca, de altfel, și al instituțiilor renunțării la aplicarea pedepsei, suspendării executării pedepsei sub supraveghere și liberării condiționate), prin raportare la instituția executării pedepselor penale, care constituie regula în materia analizată, caracter excepțional dat de aprecierea de către legiuitor a nivelului scăzut al pericolului pe care îl prezintă, pentru valorile sociale ocrotite prin legea penală, faptele care pot fi încadrate în condițiile prevăzute la art. 83 alin. (1) și (2) din Codul penal. În considerarea acestui pericol social redus, legiuitorul a prevăzut regula lăsării în libertate supravegheată a persoanei condamnate, pentru o perioadă de 2 ani.

18. În aceste condiții, săvârșirea de către persoana supravegheată a unor noi infracțiuni, cu intenție sau intenție depășită, denotă că aceasta nu a înțeles semnificația și pericolul faptelor comise și ale urmărilor acestora. Altfel spus, în privința unei asemenea persoane, stabilirea unei pedepse penale și amânarea aplicării acesteia nu și-au produs efectul de reeducare, în vederea reintegrării lor sociale.

19. Pentru acest motiv, cu privire la persoana aflată în situația anterior arătată, legiuitorul a prevăzut o individualizare legală a pedepsei aplicate, care va fi coroborată cu individualizarea judiciară a acesteia.

20. Cu privire la aceste aspecte, Curtea reține că individualizarea pedepselor penale constă într-o operațiune de personalizare a acestora, prin care pedepsele sunt adaptate la

nevoile de apărare a valorilor sociale. Aceasta, întrucât chiar și infracțiunile din aceeași categorie pot fi săvârșite în maniere foarte diferite, care să denote un pericol social diferit. Altfel spus, individualizarea pedepsei este necesară pentru atingerea scopului său, pedeapsa trebuind să corespundă nevoilor de reeducare ale făptuitorului. Pentru realizarea acestei finalități, individualizarea pedepselor penale este făcută etapizat, mai întâi de legiuitor, prin dispozițiile legii penale, apoi de instanțele de judecată investite cu soluționarea cauzelor penale, iar, în final, de către organele administrative ale locului de detenție, fiecare dintre ultimele două categorii de autorități anterior menționate fiind obligată să respecte individualizarea pedepsei făcută în etapa anterioară intervenției sale. Astfel, individualizarea pedepselor penale este clasificată în individualizare legală, individualizare judiciară și individualizare administrativă.

21. Așa fiind, în ipoteza juridică reglementată la art. 88 alin. (3) din Codul penal, legiuitorul a prevăzut o individualizare legală a pedepsei pentru faptele săvârșite, care constă în revocarea amânării aplicării pedepsei și în stabilirea unei noi pedepse, potrivit dispozițiilor legale referitoare la concursul de infracțiuni, pedeapsă ce trebuie executată într-un loc de detenție. Cele trei forme de individualizare a pedepselor penale sunt aplicabile gradual, așa încât individualizarea legală analizată este urmată de individualizarea judiciară, care va fi realizată conform prevederilor art. 39 și 40 coroborate cu art. 74—79 din Codul penal.

22. Prin urmare, maniera de reglementare a regimului individualizării pedepsei în cazul concursului de infracțiuni săvârșit în ipoteza prevăzută prin textul criticat nu este de natură a încălca dreptul judecătorului de a proceda la individualizarea judiciară a pedepsei în situația analizată, fiind determinată de aprecierea de către legiuitor a pericolului pe care îl prezintă pentru valorile sociale ocrotite prin legea penală săvârșirea de către persoana supravegheată a unei noi infracțiuni, pe parcursul termenului de supraveghere. Pentru aceste motive, nu poate fi reținută încălcarea, prin textul criticat, a prevederilor art. 124 alin. (3) din Constituție.

23. Această soluție juridică nu este de natură a crea discriminare între persoanele care săvârșesc o singură infracțiune, în privința cărora se dispune amânarea aplicării

pedepsei, și cele care au beneficiat de aceeași individualizare a pedepsei, dar care comit, cu intenție sau cu intenție depășită, noi infracțiuni, descoperite în termenul de supraveghere, indiferent de gravitatea acestora, întrucât cele două categorii de persoane se află în situații diferite, persoanele din cea de-a doua categorie fiind în situația comiterii unei noi infracțiuni, după momentul pronunțării unei hotărâri judecătorești de condamnare, aspect ce denotă nevoia obligării persoanelor supravegheate la executarea unor pedepse penale.

24. În ceea ce privește comparația făcută, în susținerea excepției de neconstituționalitate, între revocarea amânării aplicării pedepsei și revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere, sub aspectul menținerii acestei din urmă forme de individualizare a pedepsei în ipoteza săvârșirii, pe parcursul termenului de supraveghere, a unei infracțiuni pentru care este aplicată pedeapsa amenzii și al imposibilității menținerii amânării aplicării pedepsei, în situația comiterii, pe parcursul termenului de supraveghere, a unei infracțiuni similare celei anterior menționate, Curtea reține că o astfel de critică este inadmisibilă, întrucât neconstituționalitatea dispozițiilor art. 88 alin. (3) din Codul penal nu poate fi dedusă prin compararea lor cu prevederile art. 96 alin. (4) din Codul penal, ci doar din raportarea textului criticat la dispozițiile Constituției.

25. Având în vedere aceste considerente, Curtea reține că prevederile art. 88 alin. (3) din Codul penal nu contravin principiului egalității în drepturi, reglementat la art. 16 alin. (1) din Constituție. Referitor la acesta din urmă, Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că impune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994) și, de asemenea, că art. 16 alin. (1) din Constituție își găsește aplicabilitatea doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic (a se vedea Decizia nr. 192 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 21 iunie 2005).

26. În fine, Curtea reține că soluția juridică criticată reprezintă opțiunea legiuitorului, conform politicii sale penale și a fost reglementată conform dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție și în marja de apreciere prevăzută de acestea.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Judecătoria Timișoara — Secția penală, din oficiu, și de inculpatul Traian Bogdan Lastoviețchi în Dosarul nr. 32.001/325/2017 al Judecătoriei Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 88 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 29 ianuarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 71

din 29 ianuarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 și ale art. 35 alin. (2) și (3) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 și ale art. 35 alin. (2) și (3) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, excepție ridicată de Laurențiu Cristian Sabangeanu în Dosarul nr. 2.026/88/2015 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.926D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 18 decembrie 2018, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin Ioan Daniel Chiriaz, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea asupra cauzei pentru data de 22 ianuarie 2019 și apoi, pentru aceleași motive, la data de 29 ianuarie 2019, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 31 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.026/88/2015, **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 și ale art. 35 alin. (2) și (3) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare**, excepție ridicată de Laurențiu Cristian Sabangeanu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei sentințe civile pronunțate de Tribunalul Tulcea, într-un litigiu referitor la o contestație privind un ordin de sancționare disciplinară, autorul având calitatea de cadru militar, respectiv subofițer de jandarmi.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât prevăd că procedura cercetării prealabile în materie disciplinară, aplicarea sancțiunilor disciplinare, constituirea, organizarea și funcționarea consiliilor de onoare și consiliilor de judecată sunt stabilite printr-o normă administrativă, cu o putere juridică inferioară legii organice, respectiv printr-un ordin de ministru sau prin regulamente militare. Totodată, se menționează că, în cauză, cercetarea disciplinară, constituirea, organizarea și funcționarea consiliului

de judecată și aplicarea sancțiunii disciplinare s-au realizat în temeiul unui ordin (Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 400/2004 privind regimul disciplinar al personalului din Ministerul Administrației și Internelor), dat în aplicarea legii, care nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României. În aceste condiții, persoana cercetată disciplinar nu cunoaște regulile după care se desfășoară această procedură, având în vedere că actul administrativ nu este accesibil și deci nici opozabil.

5. **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul neconstituționalității prevederilor criticate, acestea fiind similare celor cuprinse în Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului și asupra cărora Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul că sunt contrare principiului separației și echilibrului puterilor în stat, fiind, totodată, lipsite de previzibilitate.

6. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul**, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

8. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Pentru a putea fi reținute criticile de neconstituționalitate, acestea ar fi trebuit formulate în raport cu art. 118 alin. (2) din Constituție, în temeiul cărora legiuitorul a adoptat statutul cadrelor militare, sau art. 73 alin. (3) lit. t) din Constituție. În privința celorlalte motive de neconstituționalitate, raportate la normele menționate în susținerea acesteia, arată că acestea nu pot fi apreciate ca fiind veritabile critici ce ar putea fi avute în vedere la fundamentarea unei excepții de neconstituționalitate. De altfel, normele constituționale indicate nu sunt nesocotite, principiul separației și echilibrului puterilor în stat nefiind înfrânt, deoarece nu se realizează delegarea unei atribuții ce aparține în exclusivitate legiuitorului către un membru al Guvernului.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 34 și ale art. 35 alin. (2) și (3) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 20 iulie 1995, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 34: „*Recompensele se acordă, iar sancțiunile disciplinare se aplică potrivit regulamentelor militare.*”;

— Art. 35 alin. 2 și 3: „*Consiliile de onoare se constituie în fiecare unitate, iar consiliile de judecată la organele centrale ale Ministerului Apărării Naționale, statele majore ale categoriilor de forțe ale armatei, comandamentele de armă, de armată și de corp de armată, precum și la alte eșaloane similare, stabilite prin ordin al ministrului apărării naționale.*

Organizarea și funcționarea consiliilor de onoare și consiliilor de judecată se stabilesc prin regulamentele militare.”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitor la separația și echilibrul puterilor și la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 31 privind dreptul la informație, art. 73 alin. (3) lit. j) potrivit căruia prin lege organică se reglementează statutul funcționarilor publici și art. 78 privind intrarea în vigoare a legii.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aspectele cu privire la personalul Jandarmeriei Române sunt reglementate la capitolul IV din Legea nr. 550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.175 din 13 decembrie 2004. Astfel, potrivit art. 23 din această lege, personalul Jandarmeriei Române se compune din personal militar și personal contractual. Personalul militar al Jandarmeriei Române este format din: cadre militare, elevi ai instituțiilor militare de învățământ, soldați și gradați profesioniști, militari în termen și militari cu termen redus. Cadrelor militare din Jandarmeria Română li se aplică dispozițiile Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare. Gradaților și soldaților profesioniști li se aplică Statutul gradaților și soldaților profesioniști, aprobat prin lege (Legea nr. 384/2006 privind statutul soldaților și gradaților profesioniști, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 24 octombrie 2006). Elevilor instituțiilor militare de învățământ ale jandarmeriei li se aplică prevederile Legii educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 446/2006 privind pregătirea populației pentru apărare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 12 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare. Personalul contractual este supus reglementărilor din legislația muncii, în măsura în care prin Legea nr. 550/2004 nu se dispune altfel.

14. Potrivit art. 1 din Legea nr. 80/1995, prin *cadre militare*, în sensul acestei legi, se înțelege cetățenii români cărora li s-a acordat grad de ofițer, maistru militar sau subofițer, în raport cu pregătirea lor militară și de specialitate, în condițiile prevăzute de lege. În acest context, în ceea ce privește invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, potrivit căroră prin lege organică se reglementează statutul funcționarilor publici, Curtea reține că acestea nu au incidență în cauză, deoarece statutul cadrelor militare este guvernat de prevederile constituționale cuprinse în art. 118 alin. (2) din Constituție, în virtutea căroră structura sistemului național de apărare, pregătirea populației, a economiei și a teritoriului pentru apărare, precum și statutul cadrelor militare se stabilesc prin lege organică, prevederi

constituționale în temeiul căroră legiuitorul a adoptat statutul cadrelor militare.

15. De asemenea, în ceea ce privește dispozițiile art. 31 din Constituție, Curtea observă că acestea consacră dreptul persoanei de a avea acces neîngrădit la orice informație de interes public și obligația corelativă a autorităților publice, potrivit competențelor ce le revin, de a asigura informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal. Așadar, dreptul la informație consacrat de art. 31 din Constituție se referă numai la informațiile de interes public, în sensul căruia, la nivel infraconstituțional, art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 23 octombrie 2001, stabilește că prin „informație de interes public se înțelege orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației”. Conform art. 2 lit. a) din Legea nr. 544/2001, „prin *autoritate sau instituție publică* se înțelege orice autoritate ori instituție publică ce utilizează sau administrează resurse financiare publice, orice regie autonomă, societate reglementată de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aflată sub autoritatea sau, după caz, în coordonarea ori în subordonarea unei autorități publice centrale sau locale și la care statul român sau, după caz o unitate administrativ-teritorială este acționar unic ori majoritar, precum și orice operator sau operator regional, astfel cum aceștia sunt definiți în Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea se supun prevederilor prezentei legi partidele politice, federațiile sportive și organizațiile neguvernamentale de utilitate publică, care beneficiază de finanțare din bani publici;”. În aceste condiții, oricărei persoane i se asigură accesul liber și neîngrădit cu privire la informațiile de interes public, pe care are dreptul să le solicite și să le obțină de la autoritățile și instituțiile publice (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 158 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 11 mai 2004).

16. Prin urmare, Curtea constată că art. 31 din Constituție, invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate, nu are incidență în cauză, deoarece sensul său constituțional nu este acela de a aduce la cunoștință publică legea, fapt care se realizează în virtutea art. 78 din Constituție, potrivit căruia „*Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei.*”

17. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 78 din Constituție, Curtea observă că nu poate fi reținută pretinsa încălcare a acestora, deoarece prevederile criticate sunt publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, fiind așadar îndeplinită condiția de calitate a legii prevăzută la art. 1 alin. (5) din Constituție, iar o eventuală nepublicare a unor ordine privind regimul disciplinar al personalului din Ministerul Afacerilor Interne, Ministerului Apărării Naționale, precum și din alte instituții asupra căroră au incidență prevederile statutului cadrelor militare sau a unor regulamente militare, în măsura în care acestea au caracter normativ, ține de o neregularitate, iar nu de constituționalitate.

18. În continuare, Curtea reține că Legea nr. 80/1995 prevede că recompensele se acordă, iar sancțiunile disciplinare se aplică potrivit regulamentelor militare (art. 34). Astfel, potrivit art. 32 din Legea nr. 80/1995, pentru acte de eroism, curaj și devotament în executarea unor misiuni, precum și pentru merite

deosebite în îndeplinirea îndatoririlor ce le revin, ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor li se pot conferi decorații și titluri de onoare. Pentru vechime în activitate și rezultate meritorii, cadrelor militare li se conferă medalii și ordine militare. Pentru îndeplinirea exemplară a atribuțiilor de serviciu, ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor li se pot acorda recompense morale și materiale. Potrivit art. 33 din Legea nr. 80/1995, pentru abateri de la disciplina militară, neîndeplinirea îndatoririlor, încălcarea normelor de conduită militară, a regulilor de conviețuire socială, ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor li se pot aplica următoarele sancțiuni disciplinare: avertisment; mustrare scrisă; consemnare; retrogradare în funcție; amânarea înaintării în gradul următor pe timp de 1—2 ani.

19. Pentru apărarea onoarei cadrelor militare și evitarea abuzurilor, cercetarea și judecarea abaterilor grave sau a altor fapte de aceeași natură săvârșite de acestea, în armată, se înființează consiliile de onoare și consiliile de judecată. În ceea ce privește consiliile de onoare, acestea se constituie în fiecare unitate, iar consiliile de judecată la organele centrale ale Ministerului Apărării Naționale, statele majore ale categoriilor de forțe ale armatei, comandamentele de armă, de armată și de corp de armată, precum și la alte eșaloane similare, stabilite prin ordin al ministrului apărării naționale. În acest context, organizarea și funcționarea consiliilor de onoare și consiliilor de judecată se stabilesc prin regulamentele militare (art. 35 din Legea nr. 85/1995). De asemenea, legea prevede că aceste consilii de onoare se constituie în fiecare unitate, iar consiliile de judecată la organele centrale ale Ministerului Apărării Naționale, statele majore ale categoriilor de forțe ale armatei, comandamentele de armă, de armată și de corp de armată, precum și la alte eșaloane similare, stabilite prin ordin al ministrului apărării naționale [art. 35 alin. (2) din Legea nr. 80/1995].

20. Curtea observă că, în prezent, Regulamentul disciplinei militare [pentru aplicarea dispozițiilor art. 34 și art. 35 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 27 și art. 30 alin. (2) din Legea nr. 384/2006 privind statutul soldaților și gradaților profesioniști, cu modificările și completările ulterioare] este aprobat prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.64/2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 și 399 bis din 3 iulie 2013, care reglementează astfel: capitolul II: *Recompense*, capitolul III: *Abateri de la disciplina militară*, capitolul IV: *Sancțiuni disciplinare*, capitolul V: *Organizarea și funcționarea consiliilor de onoare* (condiții de constituire a consiliilor de onoare, funcționarea consiliilor de onoare, hotărârea consiliilor de onoare, căi de atac ale hotărârilor consiliilor de onoare), capitolul VI: *Organizarea și funcționarea consiliului de judecată* (condiții de constituire a consiliilor de judecată, funcționarea consiliilor de judecată, hotărârea consiliului de judecată, căi de atac ale hotărârilor consiliilor de judecată).

21. Din evaluarea cadrului legal în materie, Curtea constată că, la nivel de lege, ca act al Parlamentului sau al Guvernului pe calea delegării legislative, nu sunt reglementate criterii minime în funcție de care se acordă recompensele, se stabilesc sancțiunile, faptele care constituie abateri disciplinare și pentru care cadrele militare sunt trimise în fața consiliilor de judecată și nici modalitatea de constituire a comisiilor de disciplină și consiliilor de judecată sau căile de atac și procedura de contestare a hotărârilor consiliilor de onoare sau a consiliilor de judecată, fiind lăsată posibilitatea reglementării, prin acte infralegale, a unor aspecte esențiale ce țin de raportul de serviciu al cadrelor militare prin regulamente militare și ordine

de ministru, în contextul în care atât recompensele, cât și sancțiunile au înrăurire asupra carierei cadrelor militare (retrogradare în funcție; amânarea înaintării în gradul următor pe timp de 1—2 ani, trecerea în rezervă sau, dimpotrivă, înaintarea în gradul următor, acordarea de arme de apărare și pază cu înscrisuri gravate, în condițiile legii).

22. Cu privire la delegarea reglementării unor „*elemente esențiale*” referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului de serviciu către ministrul de resort, care este abilitat să adopte ordine, Curtea s-a mai pronunțat, spre exemplu, prin Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 11 septembrie 2014, și a constatat neconstituționalitatea unor dispoziții care delegau ministrului de resort reglementarea procedurii disciplinare prealabile, a aplicării sancțiunilor disciplinare sau a activității consiliului de disciplină [cu referire la art. 59 alin. (2), art. 60 alin. (1) și ale art. 62 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul poliștilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002]. De asemenea, Curtea, prin Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015, a reținut că evaluarea activității și a conduitei unor funcționari publici cu statut special (poliștilor) ține de statutul acestora și, prin urmare, trebuie reglementată prin lege organică, nu prin ordine ale ministrului de resort [cu referire la dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 360/2002, constatate ca fiind neconstituționale]. Considerentele și soluțiile deciziilor menționate sunt valabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză.

23. În contextul prezentei excepții de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 și ale art. 35 alin. (2) și (3) din Legea nr. 80/1995, Curtea reține că atât personalul militar al Jandarmeriei Române, cât și cadrele militare sunt subiecte ale unui raport de serviciu, iar în exercitarea atribuțiilor ce le revin potrivit legii și prevederilor regulamentelor militare, ofițerii, maiștrii militari și subofițerii sunt investiți cu exercițiul autorității publice, bucurându-se de protecție, potrivit legii penale (art. 6 din Legea nr. 80/1995). Acest raport de serviciu ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale. Pe cale de consecință, elementele esențiale în ceea ce privește nașterea, executarea și încetarea raporturilor de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul cadrelor militare, statut care trebuie reglementat prin lege organică, potrivit art. 118 alin. (2) din Constituție, sens în care sunt Legea nr. 550/2004 și Legii nr. 80/1995. În același timp, Curtea reține că evaluarea activității și conduitei cadrelor militare se referă la modul de executare a raportului de serviciu și, prin efectele produse, poate avea drept consecință modificarea și chiar încetarea acestuia, **respectiv amânarea înaintării în gradul următor pe timp de 1—2 ani** (art. 33 din Legea nr. 80/1995), **sau trecerea în rezervă, ca sancțiune** [art. 51 lit. e) din Regulamentul disciplinei militare] **sau înaintarea în gradul următor** [art. 32 lit. k) din Regulamentul disciplinei militare], **acordarea de arme de apărare și pază cu înscrisuri gravate**, în condițiile legii [art. 29 alin. (3) lit. g) din Regulamentul disciplinei militare]. Ca atare, având în vedere că prin prevederile **art. 34 și ale art. 35 alin. (3) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare se delegă** ministrului de resort reglementarea unor aspecte cu privire la recompense, abateri de la disciplina militară, sancțiuni disciplinare, organizarea și funcționarea consiliilor de onoare, condițiile de constituire a consiliilor de onoare, funcționarea consiliilor de onoare, căi de atac ale hotărârilor consiliilor de onoare, organizarea și funcționarea consiliului de judecată, condiții de constituire a consiliilor de judecată, funcționarea consiliilor de judecată, căi de atac ale hotărârilor consiliilor de

judecată, respectiv ale evaluării activității și a conduitei cadrelor militare ca parte a unor aspecte esențiale ce țin de raportul de serviciu și de statutul acestora, și care sunt reglementate prin acte juridice infralegale, respectiv prin regulamente care sunt aprobate prin ordine ale ministrului apărării naționale, Curtea constată că toate aceste elemente trebuie reglementate, potrivit art. 118 alin. (2) din Constituție, prin lege organică.

24. Prin urmare, prevederile art. 34 și art. 35 alin. (3) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare sunt contrare dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție și implicit celor ale art. 118 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căruia statutul cadrelor militare se stabilește prin lege organică. În acest context, Curtea observă că art. 1 alin. (5) din Constituție dispune că „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”. Ca efect al nerespectării prevederilor constituționale antereferte, sunt afectate și dispozițiile constituționale cu privire la respectarea Constituției și a supremației sale.

25. Pentru a se respecta, în mod deosebit, dispozițiile art. 118 alin. (2) din Constituție, Curtea subliniază că aspectele esențiale mai sus menționate referitoare la evaluarea activității și a conduitei cadrelor militare ca parte a unor aspecte esențiale ce țin de raportul de serviciu și de statutul acestora, procedura disciplinară prealabilă, aplicarea sancțiunilor disciplinare sau activitatea consiliului de disciplină și a consiliilor de onoare și de judecată, inclusiv în ceea ce privește regimul armelor (acordarea de arme de apărare și pază cu înscrisuri gravate), trebuie să fie reglementate prin lege organică, iar regulile specifice procedurii de evaluare să fie explicate și detaliate prin ordin al ministrului de resort.

26. De altfel, potrivit art. 77 cu denumirea marginală *Actele date în executarea unui act normativ* din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 260 din 21 aprilie 2010, ordinele cu caracter normativ se emit numai pe baza și în executarea legii și trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise și nu pot conține soluții care să contravină prevederilor acesteia. Or, dispozițiile legale criticate nu reglementează aspecte esențiale legate de cariera cadrelor militare, ci deleagă reglementarea acestor aspecte importante ministrului de resort care este abilitat să adopte ordine, respectiv regulamente militare, astfel că nu se circumscriu cerințelor constituționale care dau posibilitatea adoptării unor acte normative de rang infralegal numai pe baza și în executarea și organizarea legii, fiind deficitare din acest punct de vedere. Așadar, se ajunge la situația ca unele aspecte esențiale care vizează executarea și/sau încetarea raporturilor de serviciu ale militarilor să fie reglementate printr-un act administrativ, care să conțină elemente dincolo de limitele cadrului legal, chiar să adauge la lege.

27. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 80/1995, Curtea reține că aceste reglementări reprezintă o aplicare la nivel infraconstituțional a dispozițiilor art. 118 din Legea fundamentală, prevăzându-se nivelurile la care se constituie consiliile de onoare și consiliile de judecată, respectiv consiliile de onoare se constituie în fiecare unitate, iar consiliile de judecată la organele centrale ale Ministerului Apărării Naționale, statele majore ale categoriilor de forțe ale armatei, comandamentele de armă, de armată și de corp de armată, precum și la alte eșaloane similare, stabilite prin ordin al ministrului apărării naționale. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 80/1995 urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

28. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Laurențiu Cristian Sabangeanu în Dosarul nr. 2.026/88/2015 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 34 și art. 35 alin. (3) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare sunt neconstituționale.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 ianuarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind aprobarea sumei alocate pentru majorarea capitalului social al Societății Naționale „Casa Română de Comerț Agroalimentar UNIREA” — S.A., precum și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 933/2018 privind înființarea Societății Naționale „Casa Română de Comerț Agroalimentar UNIREA” — S.A.

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 12 alin. (2) din Legea nr. 218/2005 privind stimularea absorbției fondurilor alocate României pentru agricultură, dezvoltare rurală, pescuit și afaceri maritime, gestionate de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin instrumente financiare de garantare și creditare, precum și pentru susținerea obiectivelor naționale de politică agricolă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 210 alin. (1) din Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — (1) Se aprobă alocarea sumei de 93.000.000 lei, potrivit art. 12 alin. (1) din Legea nr. 218/2005 privind stimularea absorbției fondurilor alocate României pentru agricultură, dezvoltare rurală, pescuit și afaceri maritime, gestionate de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin instrumente financiare de garantare și creditare, precum și pentru susținerea obiectivelor naționale de politică agricolă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru majorarea prin aport în numerar a capitalului social al Societății Naționale „Casa Română de Comerț Agroalimentar UNIREA” — S.A.

(2) Suma prevăzută la alin. (1) va fi pusă la dispoziția Societății Naționale „Casa Română de Comerț Agroalimentar UNIREA” — S.A. cu respectarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare, după caz.

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 933/2018 privind înființarea Societății Naționale „Casa Română de Comerț

Agroalimentar UNIREA” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1032 din 5 decembrie 2018, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 3, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Capitalul social este împărțit în acțiuni nominative, în număr de 9.310.000, cu o valoare nominală de 10 lei fiecare.”

2. În anexă, la articolul 8, alineatele (3) și (4) vor avea următorul cuprins:

„(3) Capitalul social este împărțit în acțiuni nominative, în număr de 9.310.000, cu o valoare nominală de 10 lei fiecare.

(4) Drepturile și obligațiile aferente acțiunilor societății sunt exercitate de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, care deține un număr de 9.310.000 acțiuni, cu o valoare nominală de 10 lei/acțiune.”

3. În anexă, la articolul 10, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) Acțiunile sunt numerotate de la 1 la 9.310.000. Acțiunile Societății Naționale «Casa Română de Comerț Agroalimentar UNIREA» — S.A. sunt nominative și cuprind toate elementele prevăzute de lege.”

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea

Secretarul general al Guvernului,
Toni Greblă

Ministrul pentru mediul de afaceri,
comerț și antreprenariat,
Ștefan-Radu Oprea

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 24 aprilie 2019.
Nr. 269.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TINERETULUI ȘI SPORTULUI

ORDIN

privind modificarea anexei la Ordinul ministrului tineretului și sportului nr. 513/2019 pentru aprobarea Metodologiei privind organizarea taberelor studențești

Având în vedere:

- Hotărârea Guvernului nr. 11/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare;
- Hotărârea Guvernului nr. 801/2004 privind organizarea și funcționarea caselor de cultură ale studenților și a Complexului Cultural Sportiv Studențesc „Tei”;
- Referatul de aprobare nr. 373 din 2.05.2019 al Direcției activității pentru studenți și tabere, în temeiul art. 8 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 11/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul tineretului și sportului emite prezentul ordin.

Articol unic. — La articolul 5 din anexa la Ordinul ministrului tineretului și sportului nr. 513/2019 pentru aprobarea Metodologiei privind organizarea taberelor studențești, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 și 272 bis din 10 aprilie 2019, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Pentru studenții beneficiari ai taberelor studențești prevăzuți la alin. (1) lit. a) și b) se alocă un număr total de 7.570 de locuri, pentru studenții beneficiari prevăzuți la alin. (1) lit. c) se alocă un număr de 500 de locuri, inclusiv membrii comandamentelor de tabără, iar pentru studenții beneficiari prevăzuți la alin. (1) lit. d) se alocă un număr de 600 de locuri, inclusiv membrii comandamentelor de tabără.”

Ministrul tineretului și sportului,
Constantin Bogdan Matei

București, 6 mai 2019.
Nr. 607.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

